

REPUBLIKA SLOVENIJA
VLADA REPUBLIKE SLOVENIJE

Gregorčičeva ulica 20–25, 1000 Ljubljana

T: +386 1 478 1000

F: +386 1 478 1607

E: gp.gs@gov.si

<http://www.vlada.si/>

REPUBLIKA SLOVENIJA MINISTRSTVO ZA FINANCE URAD REPUBLIKE SLOVENIJE ZA NADZOR PRORAČUNA	
Priloge:	03.02.2026
Šifra za izdajo:	06102-19/2024
Vrednotnica:	

Številka: 02100-1/2026/4
Datum: 29. 1. 2026

Na podlagi drugega odstavka 230. člena in prvega odstavka 248. člena Zakona o splošnem upravnem postopku (Uradni list RS, št. 24/06 – uradno prečiščeno besedilo, 105/06 – ZUS-1, 126/07, 65/08, 8/10, 82/13, 175/20 – ZIUOPDVE in 3/22 – ZDeb), 105. člena Zakona o javnih financah (Uradni list RS, št. 11/11 – uradno prečiščeno besedilo, 14/13 – popr., 101/13, 55/15 – ZFisP, 96/15 – ZIPRS1617, 13/18, 195/20 – odl. US, 18/23 – ZDU-10, 76/23, 24/25 – ZFisP-1, 39/25 in 85/25 – ZPJS) in petega odstavka 21. člena Zakona o Vladi Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 24/05 – uradno prečiščeno besedilo, 109/08, 38/10 – ZUKN, 8/12, 21/13, 47/13 – ZDU-1G, 65/14, 55/17, 163/22 in 57/25-ZF) je Vlada Republike Slovenije na 189. redni seji dne 29. 1. 2026 pod točko 4.6 izdala naslednjo

ODLOČBO

1. Pritožba Ministrstva za javno upravo št. 060-21/2023-3130-32 z dne 24. 9. 2025 zoper odločbo Urada Republike Slovenije za nadzor proračuna, št. 06102-19/2024-13 z dne 8. 9. 2025, se zavrne.
2. V tem postopku niso nastali posebni stroški.

Obrazložitev:

Ministrstvo za finance, Urad Republike Slovenije za nadzor proračuna (v nadaljnjem besedilu: organ prve stopnje), je dne 8. 9. 2025 izdal odločbo št. 06102-19/2024-13 (v nadaljnjem besedilu: odločba), s katero je v postopku inšpekcijskega nadzora porabe proračunskih sredstev za najem parkirnih mest za službena vozila in zaposlene pri proračunskih uporabnikih Statističnemu uradu Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: SURS) in Upravi Republike Slovenije za jedrsko varnost (v nadaljnjem besedilu: URSJV) v poslovnem objektu na lokaciji Litostrojska cesta 54, Ljubljana, Ministrstvu za javno upravo (v nadaljnjem besedilu: pritožnik) naložil izvršitev dveh ukrepov: 1. prenehanje zagotavljanja brezplačen uporabe najetih parkirnih mest za javne uslužbence SURS in URSJV na naslovu Litostrojska cesta 54, Ljubljana, ki ne ustrezajo kriterijem Sprememb in dopolnitev Meril za ureditev prostorov za potrebe vladnih proračunskih uporabnikov z dne 25. 1. 2024 ter 2. na podlagi drugega in tretjega odstavka Zakona o javnih financah (Uradni list RS, št. 11/11 – uradno prečiščeno besedilo, 14/13 – popr., 101/13, 55/15 – ZFisP, 96/15 – ZIPRS1617, 13/18, 195/20 – odl. US, 18/23 – ZDU-10, 76/23, 24/25 – ZFisP-1, 39/25 in 85/25 – ZPJS; v nadaljnjem besedilu: ZJF) pričetek postopka učinkovite in gospodarne rabe najetih parkirnih mest v poslovnem objektu na naslovu Litostrojska cesta 54, Ljubljana. Organ prve stopnje je pritožniku časovno naložil izvršitev obeh ukrepov v roku 30 dni od vročitve odločbe.

Na podlagi določb 102. do 106. člena ZJF organ prve stopnje odloča v zadevah inšpekcijskega nadzora nad izvajanjem ZJF in predpisov, ki urejajo poslovanje s sredstvi državnega proračuna.

Določba 105. člena ZJF določa, da o pritožbi zoper odločbo, ki jo izda na prvi stopnji ministrstvo, pristojno za finance, odloča na drugi stopnji Vlada Republike Slovenije.

Iz dokumentacije konkretnega pritožbenega postopka Vlada Republike Slovenije kot pritožbeni organ (v nadaljnjem besedilu: pritožbeni organ) povzema, da je organ prve stopnje pri pritožniku opravil inšpekcijski nadzor porabe proračunskih sredstev za najem parkirnih mest za službena vozila in zaposlene pri proračunskih uporabnikih SURS in URSJV v poslovnem objektu na lokaciji Litostrojska cesta 54, Ljubljana. Kot izhaja iz izpodbijane odločbe organa prve stopnje je predmet inšpekcijskega nadzora zajemal nadzor nad porabo sredstev državnega proračuna z vidika zakonite in gospodarne porabe proračunskih sredstev pritožnika v letu 2023 za najem parkirnih mest za službena vozila in zaposlene pri obeh navedenih proračunskih uporabnikih (SURS in URSJV). Organ prve stopnje je v okviru inšpekcijskega nadzora ugotovil, da pritožnik kot centralni upravljavec poslovnega objekta na naslovu Litostrojska cesta 54, Ljubljana, plačuje najemnino lastniku tega poslovnega objekta D. S. U., družbi za svetovanje in upravljanje d. o. o., Dunajska cesta 16, Ljubljana (v nadaljnjem besedilu: D. S. U.) za 232 parkirnih mest, pri čemer je od tega brezplačna uporaba za 202 parkirni mesti omogočena SURS in brezplačna uporaba 30 parkirnih mest za URSJV. Organ prve stopnje je ločeno preveril upravičenost do brezplačne uporabe parkirnih mest pri SURS in URSJV. Ugotovitve organa prve stopnje z vidika presoje upravičenosti do brezplačne uporabe parkirnih mest na navedeni nepremičnini po določbah Sprememb in dopolnitev Meril za ureditev poslovnih prostorov za potrebe vladnih proračunskih uporabnikov različica 4.0 št. 35200-3/2018/9 z dne 30. 8. 2018, ki so bila sprejeta leta 2024 (v nadaljnjem besedilu: Spremembe in dopolnitve Meril iz leta 2024) sledijo zaključkom ugotovitvenega postopka nadzora, da bi bila na strani SURS brezplačna uporaba parkirnih mest skladno s točko 1. 4. 8. Sprememb in dopolnitev Meril iz leta 2024 utemeljeno omejena samo na skupno šest parkirnih mest (pet parkirnih mest za službena vozila ter eno parkirno mesto z generalnega direktorja SURS), medtem ko je za preostalih 196 parkirnih mest brezplačna uporaba parkirnih mest s strani drugih uslužbencev SURS, ki ne ustrezajo kriterijem po navedenih Spremembah in dopolnitvah Meril iz leta 2024, neupravičena. Na strani URSJV je brezplačna uporaba parkirnih mest skladna s Spremembami in dopolnitvami Meril iz leta 2024 le za štiri parkirna mesta (gre za službena vozila uprave, mednje je všteto tudi službeno vozilo direktorja URSJV), medtem ko je za preostalih 26 parkirnih mest brezplačna uporaba neupravičena. Organ prve stopnje je torej ugotovil neupravičeno brezplačno uporabo skupno 222 parkirnih mest, ki jih uporabljajo javni uslužbenci, ki ne izpolnjujejo kriterij za brezplačno uporabo parkirnih mest na podlagi točke 1. 4. 8. Sprememb in dopolnitev meril iz leta 2024. Ob tem je organ prve stopnje tudi izpostavil prehodno obdobje, po katerem so bili upravljavci premoženja Sprememb in dopolnitve Meril iz leta 2024 v obstoječih parkirnih razmerjih v poslovnem objektu na naslovu Litostrojska cesta 54, Ljubljana, uskladiti do dne 25. 7. 2024. Organ prve stopnje je ob ugotovljenih nepravilnostih skliceval pritožniku očital kršitev 2. člena ZJF, ki določa načelo gospodarnosti in učinkovitosti, 5. člena Zakona o stvarnem premoženju države in samoupravnih skupnosti (Uradni list RS, št. 11/18, 79/18 in 78/23 – ZORR; v nadaljevanju: ZSPDSLS-1, ki ureja načelo gospodarnosti na področju ravnanja s stvarnim premoženjem države ter tretje točke 16. člena Zakona o javnih uslužbencih (Uradni list RS, št. 32/25 – ZJU-1; v nadaljnjem besedilu: ZJU-1), ki določa, da delodajalec javnemu uslužbencu ne sme zagotavljati pravic v večjem obsegu, ko je to določeno z zakonom, podzakonskim predpisom ali s kolektivno pogodbo, če bi s tem obremenil javna sredstva. Na podlagi podanih ugotovitev je organ prve stopnje pritožniku naložil izvršitev dveh ukrepov: 1. prenehanje zagotavljanja brezplačne uporabe najetih parkirnih mest za javne uslužbence SURS in URSJV na naslovu Litostrojska cesta 54, Ljubljana, ki ne ustrezajo kriterijem Sprememb in dopolnitev Meril iz leta 2024 ter 2. na podlagi drugega in tretjega odstavka ZJF pričetek postopka učinkovite in gospodarne rabe najetih parkirnih mest v poslovnem objektu na naslovu Litostrojska cesta 54, Ljubljana. Organ prve stopnje je izvršitev navedenih ukrepov omejil z določenim rokom za njuno izvršitev.

Zoper navedeno odločbo organa prve stopnje je pritožnik vložil pritožbo iz vseh pritožbenih razlogov.

Pritožba je pravočasna, dovoljena in vložena po upravičeni osebi.

Pritožnik se v pritožbi sklicuje na izostanek obrazložitve druge točke izreka odločbe organa prve stopnje, odločbo organa prve stopnje izpodbija tudi v delu, v katerem je določena obveznost pričetka s postopkom učinkovite in gospodarne rabe najetih parkirnih mest. Pritožnik s pritožbo zanika zagotavljanje parkirnih mest javnim uslužbencem SURS in URSJV, ki ne izpolnjujejo kriterijev iz sprememb in dopolnitev Meril iz leta 2024, ter da je potrebno prvo in drugo točko izreka odločbe organa prve stopnje interpretirati kot celoto in ne posamično ob predpostavki, da je potrebno pri uporabi parkirnih mest na konkretni nepremičnini upoštevati tudi morebitne varnostne zadržke na podlagi področne zakonodaje s področja zasebnega varovanja in tajnih podatkov. V pritožbi se pritožnik sklicuje tudi na spoštovanje določil Zakona o državni upravi Uradni list RS, št. 113/05 – uradno prečiščeno besedilo, 89/07 – odl. US, 126/07 – ZUP-E, 48/09, 8/10 – ZUP-G, 8/12 – ZVRS-F, 21/12, 47/13, 12/14, 90/14, 51/16, 36/21, 82/21, 189/21, 153/22, 18/23 in 83/25 – ZOUL; v nadaljnjem besedilu: ZDU-1), Ustave RS (Uradni list RS, št. 33/91-I, 42/97 – UZS68, 66/00 – UZ80, 24/03 – UZ3a, 47, 68, 69/04 – UZ14, 69/04 – UZ43, 69/04 – UZ50, 68/06 – UZ121,140,143, 47/13 – UZ148, 47/13 – UZ90,97,99, 75/16 – UZ70a, 92/21 – UZ62a in 98/25 – UZ74a ; v nadaljnjem besedilu: Ustava RS) in drugih zakonov pri opravljanju svojih nalog in drugih predpisov. V pritožbi pritožnik predstavi najemno razmerja z D. S. U. in ostale elemente najemne pogodbe ter očita organu prve stopnje selektivno izbiro zakonodaje pri njegovi odločitvi kot jo je zavzel v izpodbijani odločbi. Pritožnik se v pritožbi sklicuje tudi na nepravilno uporabo ZJU in ZSPDSLS-1 v okviru predlagane oddaje parkirnih mest v podnajem. Pritožnik izpostavlja tudi korespondenco Ministrstva za finance (v nadaljnjem besedilu: MF) v zvezi s predlogi pritožnika o položaju garanta v konkretni zadevi. Pritožnik v pritožbi ob primerjavi z ureditvijo parkirnega režima na strani Ministrstva za notranje zadeve (v nadaljnjem besedilu: MNZ) kot souporabnika poslovne stavbe na Litostrojski cesti 54, Ljubljana, izpostavlja, da zgolj sklicevanje na načelo gospodarnosti brez konkretne pravne podlage ni ustrezno (ob predpostavki, da ZSPDSLS-1 ne vsebuje določb o oddaji premoženja v podnajem). Ob zaključku pritožbe pritožnik predstavi predlog o obračunu bonitet javnim uslužbencem za brezplačno uporabo parkirnih mest in prereka navedbe organa prve stopnje o neskladnosti brezplačne uporabe parkirnih mest z spremembami in dopolnitvami Meril iz leta 2024. Pritožnik predlaga pritožbenemu organu razveljavitev vseh točk odločbe organa prve stopnje ter vrnitev organu prve stopnje v ponovno odločanje ali da zadevo reši drugače in z novo odločbo nadomesti obstoječo odločbo organa prve stopnje.

Pritožba zoper odločbo je neutemeljena.

Iz obrazložitve izpodbijane odločbe je razvidno, da je organ prve stopnje v okviru inšpekcijskega nadzora porabo proračunskih sredstev za najem parkirnih mest za službena vozila in zaposlene pri proračunskih uporabnikih SURS in URSJV v poslovnem objektu na lokaciji Litostrojska cesta 54, Ljubljana, obravnaval celovito in presojal sporno brezplačno uporabo parkirnih mest na tej nepremičnini z vidika širšega zakonodajnega vidika, ki zajema presojo učinkovite in gospodarne porabe proračunskih sredstev, gospodarnega ravnanja s stvarnim premoženjem države in položaja javnih uslužbencev pri dodeljevanju parkirnih mest s strani delodajalca.

I.

Med začetnimi pritožbenimi navedbami pritožnika je procesni očitek organu prve stopnje glede bistvene kršitve pravil postopka skladno z 214. členom Zakona o splošnem upravnem postopku (Uradni list RS, št. (Uradni list RS, št. 24/06 – uradno prečiščeno besedilo, 105/06 – ZUS-1,

126/07, 65/08, 8/10, 82/13, 175/20 – ZIUOPDVE in 3/22 – ZDeb; v nadaljnjem besedilu: ZUP), da odločba ne vsebuje obrazložitve druge točke izreka odločbe organa prve stopnje. Pritožnik navaja, da je organ prve stopnje pod točko »Pod.2« podal obrazložitev tretje točke izreka odločbe organa prve stopnje, medtem ko je obrazložitev druge točke izreka odločbe organa prve stopnje v celoti izostala. Pritožnik navaja, da je polna obrazložitev odločbe nujna in bistvena sestavina odločbe ter da brez obrazložitve izrek odločbe ni utemeljen oziroma takšne odločbe ni mogoče preizkusiti, kar je po 7. točki drugega odstavka 237. člena ZUP bistvena kršitev pravil upravnega postopka, kar zahteva odpravo ali razveljavitev takšne odločbe.

Določba 214. člena ZUP določa obvezno vsebino odločbe, izdane v upravnem postopku, medtem ko določba 237. člena ZUP jasno določa razloge za pritožbo, med katere sodi po 4. točki prvega odstavka bistvena kršitev pravil postopka, ki v povezavi s 7. točko drugega odstavka 237. člena ZUP pomeni, da se odločbe ne da preizkusiti.

Na podlagi navedenega je pritožbeni organ preizkusil odločbo organa prve stopnje in pritrjuje pritožniku, da navedene določbe ZUP urejajo postopkovna pravila upravnega postopka pri odločanju v pritožbeni fazi in lahko v primeru njihove odsotnosti pride do bistvenih kršitev pravil upravnega postopka. Pritožbeni organ ob preizkusu organa odločbe prve stopnje ugotavlja, da je organ prve stopnje sledil 214. členu ZUP in v zadostni meri podal skupno obrazložitev k prvi in drugi točki izreka izpodbijane odločbe, pri čemer pa je v okviru obrazložitve prišlo do pravopisne napake, saj bi moralo biti pod točko »Pod 1.« navedeno »Pod 1. in 2.«. Prva točka izreka je po ugotovitvah pritožbenega organa posredno povezana z drugo točko izreka odločbe organa prve stopnje, zato celotna obrazložitev odločbe prve stopnje od začetnega dela na strani 2 odločbe do strani 15 odločbe smiselno vsebuje skupno obrazložitev naloženih ukrepov iz obeh točk izreka odločbe organa prve stopnje, iz katere gre po ugotovitvah pritožbenega organa jasno razbrati, da je pritožnik dolžan takoj prenehati z nezakonitim ravnanjem pri zagotavljanju parkirnih mest neupravičenim javnim uslužbencem SURS in URSJV na poslovnem objektu na naslovu Litostrojska cesta 54, Ljubljana, in skladno z javnofinančno zakonodajo zagotoviti njihovo učinkovito uporabo. Na podlagi tega pritožbeni organ zavrača navedbe pritožnika glede kršitev 214. in 237. člena ZUP in ugotavlja, da je izpodbijanje pomanjkljive obrazložitve odločbe organa prve stopnje s strani pritožnika neutemeljeno.

II.

Pritožbeni organ zavrača kot neutemeljene tudi pritožnikove navedbe o pavšalnem in nedoločnem navajanju odločitve organa prve stopnje v prvi in drugi točki izreka izpodbijane odločbe v delu, v katerem je določena obveznost pričetka postopka učinkovite in gospodarne rabe najetih parkirnih mest na poslovnem objektu na naslovu Litostrojska cesta 54, Ljubljana, kakor tudi način izvršitve, ki po navedbah pritožnika dopušča različna tolmačenja o pravilnem načinu izvršitve odločbe organa prve stopnje. Pritožnik namreč vztraja, da ne more jasno vedeti, kako naj izvrši drugo točko izreka izpodbijane odločbe, da bo zadostila naloženim obveznostim s strani organa prve stopnje in se ob tem sklicuje na pravno nepredvidljivost in na nezmožnost izvršitve naloženih ukrepov, kot so navedeni s strani organa prve stopnje v izpodbijani odločbi.

Določba 2. člena ZJF, na katero organ prve stopnje večkrat opozori tekom obrazložitve izpodbijane odločbe, določa načelo učinkovitosti in gospodarnosti pri porabi proračunskih sredstev. V skladu z drugim odstavkom 2. člena ZJF se sredstva proračuna uporabljajo za financiranje funkcij državnih in občinskih organov, za izvajanje njihovih nalog in druge namene, ki so opredeljeni z ustavo, zakoni ali občinskimi predpisi ter v višini, ki je nujna za delovanje in izvajanje njihovih nalog in programov. V tretjem odstavku istega člena je določeno, da je pri pripravi in izvrševanju proračuna treba spoštovati načeli učinkovitosti in gospodarnosti.

Pritožbeni organ ugotavlja, da je pritožnik dolžan skladno z zgornjo določbo 2. člena ZJF izvršiti odločbo organa prve stopnje za odpravo nezakonitega stanja z zagotavljanjem brezplačne uporabe najetih parkirnih mest za javne uslužbenke, ki ne ustrezajo kriterijem za njihovo brezplačno uporabo po Spremembah in dopolnitvah Meril iz leta 2024. Način izvršitve obeh naloženih ukrepov iz prve in druge točke izreka odločbe organa prve stopnje je po ugotovitvah pritožbenega organa v izključni pristojnosti pritožnika, ki lahko odloči, ali bodo parkirna mesta, ki so bila predmet brezplačne uporabe, ostala prazna in nezasedena, s čimer bo izvršen samo prvi ukrep iz prve točke izreka izpodbijane odločbe, s katerim je bilo naloženo prenehanje zagotavljanje njihove brezplačne uporabe, ali pa bo pritožnik izvršil oba ukrepa na način, da bo našel način za gospodarno rabo, s katero bodo parkirna mesta zasedena, hkrati pa ne brezplačna.

Pritožbeni organ ugotavlja, da inšpekcijska pooblastila po Zakonu o inšpekcijskem nadzoru (Uradni list RS, št. 43/07 – uradno prečiščeno besedilo in 40/14; v nadaljnjem besedilu: ZIN) ne predpisujejo svetovalne funkcije inšpektorjev. Določbe ZIN so pri opravljanju nalog inšpekcijskega nadzora usmerjene predvsem v nadzor nad izvajanjem oziroma spoštovanjem zakonov in drugih predpisov (2. člen ZIN) ter odreditvi ukrepov, določenih v skladu z ZIN in s posebnimi zakoni, skupaj z naborom pooblastil, ki jih posameznemu inšpekcijskemu organu podeljuje določba 19. člena ZIN. Na podlagi navedenega pritožbeni organ ugotavlja, da organ prve stopnje ni dolžan svetovati pritožniku, na kakšen način oziroma s kakšnimi metodami doseči čim večjo realizacijo učinkovito in gospodarno rabo proračunskih sredstev. Ne glede na navedeno pritožbeni organ ugotavlja, da je organ prve stopnje v obrazložitvi odločbe izpostavil primer dobre prakse z oddajanjem parkirnih mest v podnajem v istem poslovnem objektu na naslovu Litostrojska cesta 54, Ljubljana, s strani MNZ, pri čemer pritožnik v pritožbi ne poda primerne argumentacije, zakaj ne pristopi k takšni rešitvi spornega oddajanja parkirnih mest oziroma se zgolj sklicuje, da navedena situacija ni zakonsko predvidena kot izjema po določbah ZSPDSLS-1.

Ob tem pritožbeni organ napotuje tudi na določbo drugega odstavka 65. člena ZJF, ki določa med pristojnostmi predstojnika neposrednega uporabnika tudi odgovornost za zakonitost, namenskost, učinkovitost in gospodarnost razpolaganja s proračunskimi sredstvi.

Pritožbeni organ tudi poudarja, da spada med delovno področje pritožnika skladno s 34.a členom ZDU-1 načrtovanje in koordiniranje prostorskih potreb organov državne uprave ter drugih nalog na področju ravnanja s stvarnim premoženjem v skladu s predpisi ali aktom vlade, zato gre upravičeno pričakovati, da bo pritožnik iskal ustrezno rešitev skladno s svojo izrecno pristojnostjo.

III.

Pritožbeni organ ugotavlja, da pritožnik v pritožbi vztraja pri navedbah, da ne zagotavlja parkirna mesta javnim uslužbencem SURS in URSJV, ki ne izpolnjujejo pogojev iz Sprememb in dopolnitev Meril iz leta 2024 ali Uredbe o uporabi službenih avtomobilov v organih državne uprave (Uradni list RS, št. 60/99, 1/04, 62/06, 116/21 in 69/23; v nadaljnjem besedilu: uredba). Pritožnik še navaja, da javni uslužbenci, ki nimajo pravice do parkirnega mesta skladno z zgornjima aktoma, nimajo dodeljenih parkirnih mest in nimajo izdanih nobenih sklepov oziroma drugih aktiv, na podlagi katerih bi jim delodajalec zagotavljal uporabo parkirnih mest.

Organ prve stopnje je v izpodbijani odločbi v okviru pripomb na zapisnik o inšpekcijskem nadzoru št. 06102-19/2024-1616-5 z dne 17. 12. 2024 povzel obrazložitev navedb SURS glede teka najemnega razmerja z D.S.U. v trajanju za dobo 20 let, pri čemer SURS tudi dodatno navaja, da ob sklenitvi najemne pogodbe za poslovno stavbo na Litostrojski 54, Ljubljana in parkirne prostore, SURS ni imel možnosti sklenitve najemne pogodbe samo za poslovne

prostore, temveč je sklenil najemno pogodbo samo za celoto, ki predstavlja poslovne prostore na Litostrojski cesti 54, Ljubljana in sorazmerno število parkirnih mest. Po navedbah SURS iz zemljiškoknjižnih izpiskov izhaja, da so vse nepremičnine na naslovu Litostrojska cesta 54, Ljubljana, v lasti D. S. U., ki je v 100- odstotni last države, zato se naj parkirna mesta na tej lokaciji obravnavajo kot lastniška, saj so v nasprotnem primeru javni uslužbenci kot uporabniki poslovnih prostorov na naslovu Litostrojska cesta 54, Ljubljana, v neenakopravnem položaju glede na javne uslužbence, ki so zaposleni v državnih organih, ki uporabljajo poslovne prostore, katerih lastnik je Republika Slovenija, in vztraja, da javni uslužbenci za lastniška parkirna mesta niso dolžni plačevati najemnine.

Ob pregledu obsežne spisne dokumentacije, ki je bila priložena pritožbi pritožnika, pritožbeni organ ugotavlja, da zgornji povzetek navedb SURS izhaja iz dopisa SURS št. 023-18/2009/543 z dne 24. 1. 2025, v katerem SURS pojasnjuje, da ima na podlagi najemne pogodbe iz leta 2012 skupaj s pripadajočimi aneksi skupno v uporabi 202 parkirni mesti (97 notranjih parkirnih mest v kleti poslovne stavbe na naslovu Litostrojska cesta 54, Ljubljana, in 105 zunanjih parkirnih mest na dvorišču iste poslovne stavbe, pri čemer se za potrebe SURS po Spremembah in dopolnitvah Meril iz let 2024 obvezno zagotovijo parkirna mesta za službena vozila, ki jih upravlja SURS, parkirna mesta za osebe, ki so funkcionalno ovirane (težko gibalno ovirane) in eno parkirno mesto za generalnega direktorja SURS.

Pritožbeni organ ugotavlja, da je prišlo do presežka brezplačne uporabe obveznih parkirnih mest na poslovni stavbi na naslovu Litostrojska cesta 54, Ljubljana, tudi s strani URSJV, kar potrjujejo navedbe organa v izpodbijani odločbi in pojasnilo URSJV št. 001-1/2024/10 z dne 15. 1. 2025 kot odgovor pritožniku v zvezi z realizacijo predlaganih ukrepov v konkretnem inšpekcijskem postopku nadzora (gre za ista ukrepa, ki sta bila v nadaljevanju inšpekcijskega nadzora naložena pritožniku z izpodbijano odločbo). Poziv za opredelitev je organ prve stopnje naslovil na pritožnika v okviru opredelitev do naloženih ukrepov v Zapisniku o inšpekcijskem nadzoru št. 06102-19/2024-1619-5 z dne 17. 12. 2024 (v nadaljnjem besedilu: zapisnik). Iz predmetnega pojasnila URSJV izhaja, da je URSJV že leta 2023 po prejemu prej omenjenega zapisnika organa prve stopnje uskladila interni pravilnik za uporabo parkirnih mest, tako da je uredila brezplačno uporabo parkirnih mest le za 4 službena vozila in pričela izvajati ukrepe za postopke prekinitve brezplačne uporabe parkirnih mest za preostalih 26 javnih uslužbencev, ki so bili z novo ureditvijo (ne)uporabe parkirnih mest tedaj tudi seznanjeni. Z istim dopisom je URSJV prosila pritožnika za sprotno obveščanje glede postopka sklenitve posameznih najemnih pogodb za parkirna mesta in izrazila interes javnih uslužbencev URSJV, da parkirna mesta zaradi lažje organizacije prihoda in odhoda na delo in razporejanja delovnega časa še naprej uporabljajo, in sicer odplačno. Glede na navedeno pritožbeni organ ugotavlja, da je URSJV za razliko od ostalih deležnikov pristopila k odpravi nepravilnosti, kar je potrdil tudi organ prve stopnje v obrazložitvi izpodbijane odločbe, kjer se je opredelil do pripomb URSJV in kot legitimno izrazil zaprosilo URSJV dano pritožniku, da jo sproti in pravočasno obvešča o spremembah in postopkih v zvezi z uporabo parkirnih mest na poslovnem objektu na naslovu Litostrojska 54, Ljubljana.

V sled pregleda vseh odzivov sodelujočih organov v konkretnem inšpekcijskem postopku so po ugotovitvah pritožbenega organa navedbe pritožbenega organa o nezagotavljanju brezplačnih parkirnih mest javnim uslužbencem SURS in URSJV, ki ne izpolnjujejo kriterijev po Spremembah in dopolnitvah Meril iz leta 2024, kontradiktorne in ne odražajo realnega dejanskega stanja kot ga izkazuje zgoraj navedena spisna dokumentacija preostalih deležnikov (SURS in URSJV), zato jih pritožbeni organ zavrača kot neutemeljene.

IV.

Nadalje pritožnik v pritožbi navaja, da je potrebno prvo in drugo točko izreka odločbe organa prve stopnje interpretirati kot celoto in ne posamično ob upoštevanju dejstva, da je potrebno pri uporabi parkirnih mest na konkretni nepremičnini v primeru dopustitve dostopa zunanjim obiskovalcem upoštevati tudi morebitne varnostne zadržke na podlagi Zakona o zasebnem varovanju (Uradni list RS, št. 17/11) in Zakona o tajnih podatkih (Uradni list RS, št. 50/06 – uradno prečiščeno besedilo, 9/10, 60/11, 8/20 in 18/23 – ZDU-1).

V zvezi z navedenim pritožbeni organ ugotavlja, da iz navedb organa prve stopnje v izpodbijani odločbi ni zaznati, da bi usmeritve organa prve stopnje bile oblikovane v smeri rešitve vzpostavitve možnosti uporabe spornih parkirnih mest tudi za zunanje obiskovalce. Organ prve stopnje je v izpodbijani odločbi izpostavil le predlagano rešitev podnajema po vzoru ureditve parkirnega režima s strani MNZ. Izvršitev naloženih ukrepov v izreku izpodbijane odločbe z ustrezno pravno rešitvijo mora poiskati pritožnik kot pristojni organ za centralizirano upravljanje stvarnega premoženja države. S tem je po ugotovitvah pritožbenega organa v tem delu pritožbe izkazana neutemeljenost pritožbenih navedb pritožnika.

V.

V pritožbi pritožnik izpostavlja, da mora skladno z ZDU-1 primarno skrbeti za zakonito opravljanje svojih nalog na podlagi Ustave RS, zakonov in drugih predpisov ter šele znotraj navedenega normativnega okvira, torej podredno, skrbeti za učinkovito in gospodarno rabo proračunskih sredstev, kot jih pritožniku nalaga organ prve stopnje. Pritožnik se ponovno sklicuje na večkratno opozorilo organu prve stopnje, da le-ta ob predlaganju rešitev zavestno preskoči in spregleda manko ustreznih pravnih podlag, ki bi omogočala zakonitost izvajanja naloženih ukrepov iz izpodbijane odločbe organa prve stopnje. Ob tem se pritožniku sklicuje tudi na določbo 65. člena ZJF in očita organu prve stopnje izogibanje uporabe in zapisa načela zakonitosti ter njegove pravilne uporabe. Pritožnik meni, da mora organ prve stopnje ob uporabi določb ZSPDSLS-1 upoštevati uporabljene zakone v celoti, vključno z njihovim namenom, ne pa izbirati le določb, ki služijo dokaznemu potrjevanju odločbe prve stopnje.

Določba 65. člena ZJF, kot jo je pritožbeni organ izpostavil v obrazložitvi II. točke te odločbe, določa, da predstojnik neposrednega uporabnika odgovarja za zakonitost, namenskost, učinkovitost in gospodarnost razpolaganja s proračunskimi sredstvi. Na navedeno določbo ZJF je opozoril tudi organ prve stopnje tekom celotnega nadzornega postopka s poudarkom na odgovornosti predstojnika neposrednega uporabnika za zakonito in gospodarno ravnanje s proračunskimi sredstvi.

Pritožbeni organ izpostavlja, da ne nalaga samo določba 65. člena ZJF odgovornosti za zakonito in učinkovito in gospodarno porabo proračunskih sredstev, temveč ZJF tudi v okviru kazenskih določb v prvi točki 107. člena ZJF kot hujšo kršitev sankcionira odgovorno osebo neposrednega uporabnika če prevzame obveznost ali izplača sredstva proračuna za namene, ki niso predvideni v proračunu, za katero je predpisana denarna kazen. Glede na dejansko stanje, kot se trenutno izvaja, pri brezplačnih parkirnih mestih na poslovnem objektu na naslovu Litostrojska cesta 54, Ljubljana, pritožbeni organ ne more prezreti dejstva, da pritožnik v konkretnem primeru izvaja financiranje parkirnih mest za javne uslužbenke, ki ne ustrezajo kriterijem Sprememb in dopolnitev Meril iz leta 2024, namesto, da bi uredilo, da se stroški plačila parkirnih mest prerazporedijo na javne uslužbenke, ki jih uporabljajo (možnost odplačnega kritja stroškov) ali poiskalo drugo ustrezno rešitev, ki bi sledila učinkoviti in gospodarni porabi proračunskih sredstev, ki so namenjena kritju najemnine za predmetna parkirna mesta.

Pritožbeni organ ugotavlja, da je v konkretnem ravnanju pritožnika prepoznati tudi kršitve drugih določb ZJF. Glede na dejstvo, da pritožnik proračunska sredstva porablja za določene segmente, ki niso nujno vezani na izvajanje dejavnosti ne SURS in ne URSJV, je potrebno opozoriti tudi na določbo drugega odstavka 2. člena ZJF, ki določa, da se sredstva proračuna uporabljajo za financiranje funkcij državnih in občinskih organov, za izvajanje njihovih nalog in druge namene, ki so opredeljeni z ustavo, zakoni ali občinskimi predpisi ter v višini, ki je nujna za delovanje in izvajanje njihovih nalog in programov.

Hkrati tudi določilo 11. točke 2. člena ZJF določa, da neposredni uporabniki lahko prevzemajo obveznosti in izplačujejo sredstva proračuna v breme proračuna tekočega leta samo za namen ter do višine, ki sta določena s proračunom, in če so za to izpolnjeni vsi z ustavo, zakoni in drugimi predpisi določeni pogoji, če s tem zakonom ni drugače določeno. Na podlagi ugotovitvenega postopka na prvi stopnji kot tudi v konkretnem pritožbenem postopku pritožbeni organ na podlagi ugotovljenih dejstev pritruje organu prve stopnje, da se s strani pritožnika izplačujejo proračunska sredstva za brezplačno uporabo parkirnih mest javnim uslužbencem, ki ne izpolnjujejo kriterijev po Spremembah in dopolnitvah Meril iz leta 2024, kar po ugotovitvah pritožbenega organa presega namen proračunskih sredstev za plačilo najemnine presežka parkirnih mest, ki niso nujno obvezna po Spremembah in dopolnitvah Meril iz leta 2024 oziroma zanje skladno z 7. členom ZJF nima pravne podlage. Določba 7. člena ZJF namreč določa, da se sredstva proračuna uporabljajo za namene, ki so določeni z zakoni oziroma občinskimi odloki ter drugimi predpisi.

Ravnanja neposrednih uporabnikov, ki bi odstopala od zgoraj navedenih posameznih določil 2. člena ZJF po ugotovitvah pritožbenega organa predstavljajo kršitev ciljev proračuna in načel kot jih določa 2. člen ZJF ter 7. člena ZJF, ki določa obveznost zakonskega pravnega temelja za porabo proračunskih sredstev.

VI.

Pritožnik nadalje v pritožbi predstavi najemno razmerja z D. S. U in ostale elemente najemne pogodbe, pri čemer izpostavlja, da v zatečeno stanje sedanje ureditve uporabe parkirnih mest lahko poseže le s soglasjem najemodajalca (v konkretnem primeru D. S. U.), za kar si je po navedbah pritožnika le-ta večkrat neuspešno prizadeval. Pritožnik se sklicuje na obstoječo najemno pogodbeno razmerje, po kateri izhaja obveznost rednega poravnavanja obveznosti do najemodajalca (D.S.U) in je časovno omejeno na 20 let. Pritožnik pojasnjuje, da ima položaj pravne naslednika pogodbe, ki je bila sklenjena v obstoječi obliki na podlagi potrditve in sklepa Vlade Republike Slovenije in mora sedaj, na podlagi odločbe organa prve stopnje, reševati sicer s strani rabe proračunskih sredstev neprimerno, a veljavno najemno razmerje. Pritožnik zatrjuje, da je Vlada Republike Slovenije s sprejetjem vladnega sklepa in soglasij, ki so pomenile temelj in predhodno soglasje k sprejemu in podpisu najemnih pogodb, podala sui generis ureditev v primeru najema nepremičnine na naslovu Litostrojska cesta 54, Ljubljana. Pritožnik tudi ponovno vztraja, da organ prve stopnje ob izrečenem ukrepu takojšnje prekinitve uporabe parkirnih mest v delu, ki so neskladna s Spremembami in dopolnitvami Meril iz leta 2024, ni nikjer pojasnil, na kakšen način bi bilo to izvedljivo glede na vsebino pogodbe, ki ne omogoča odpovedi predmeta najemna s strani najemodajalca.

Pritožbeni organ ugotavlja, da v postopku pred organom prve stopnje ni zaznati, da bi organ prve stopnje izrekel ukrepe v smislu enostranske prekinitve najemnega razmerja med pritožnikom in D.S.U., temveč je organ prve stopnje tekom inšpekcijskega nadzora v okviru svojih pooblastil pritožnika opozoril na nepravilnost v postopku izvrševanja proračuna pri brezplačni uporabi parkirnih mest za javne uslužbence SURS in URSJV, ki ne ustrezajo kriterijem po Spremembah in dopolnitvah Meril iz leta 2024, in določil rok za njeno odpravo. Pritožbeni organ je že v II. točki obrazložitve te odločbe pojasnil, da inšpekcijskim organom ni

zakonsko podeljena svetovalna funkcija, zato je način za odpravo nepravilnosti prepuščen pritožniku samemu, je pa organ prve stopnje kot primer dobre prakse pri ureditvi parkirnih mest izpostavil oddajanje v podnajem, ki ga pritožnik zavrača.

VII.

Pritožnik v pritožbi nadaljuje z navedbami, da organ prve stopnje tekom obrazložitve odločbe izolirano ali selektivno izbira določbe zakonodaje, ki ustrezajo podkrepitvi mnenja organa prve stopnje, pri čemer pa ne upošteva ureditev posameznega zakona kot zaokrožene celote, njegov namen in vse postopke, ki se morajo izvajati na njegovi podlagi. Pri tem pritožnik očita organu prve stopnje citiranje le 5. člena ZSPDSLS-1 (načelo gospodarnosti in odplačnosti) ob utemeljevanju izpodbijane odločbe in njene izvedbe, pri tem pa organ prve stopnje zavestno opušča uporabo ostalih načel ZSPDSLS -1 (načelo enakega obravnavanja, načelo preglednosti in načelo javnosti).

Določba 7. člena ZSPDSLS-1 konkretizira načelo enakega obravnavanja, po katerem udeleženci v postopkih ravnanja s stvarnim premoženjem so obravnavani enakopravno. Med opuščena načela ZSPDSLS-1 po mnenju pritožnika spada tudi načelo preglednosti iz 8. člena ZSPDSLS-1, ki določa, da se v postopkih ravnanja s stvarnim premoženjem in pri sprejemanju odločitev zagotavlja preglednost vodenja postopkov in sprejemanja odločitev. Pritožnik trdi tudi odsotnost upoštevanja načela javnosti strani organa prve stopnje, ki določa, da je ravnanje s stvarnim premoženjem javno, če zakon ne določa drugače.

Glede na citirano vsebino določb ZSPDSLS-1 pritožbeni organ ne more slediti očitkov pritožnika o selektivnem upoštevanju zgolj načela gospodarnosti v 5. in 6. členu ZSPDSLS-1 ter opustitvi uporabe preostalih zgoraj navedenih določb ZSPDSLS-1 v konkretnem inšpekcijskem nadzoru. Pritožbeni organ poudarja, da je s sedanjo brezplačno ureditvijo uporabe parkirnih mest v poslovnem objektu na Litostrojski cesti 54, Ljubljana, samo za javne uslužbence SURS in URSJV, podana neenakopravnost javnih uslužbencev preostalih državnih organov pri uporabi parkirnih mest, ki so souporabniki istega poslovnega objekta kot SURS in URSJV. Kot je bilo ugotovljeno v postopku pred organom prve stopnje pritožnik že leta javnim uslužbencem SURS in URSJV omogoča brezplačno uporabo najetih parkirnih mest, medtem ko javni uslužbenci MNZ uporabo parkirnih mest na istem naslovu plačujejo sami, torej odplačno. Pritožbeni organ ugotavlja, da se namen ukrepov, ki izhajajo iz izpodbijane odločbe kaže ravno v tem, da se navedena anomalija pri ravnanju z (najetim) premoženjem države dokončno odpravi, kar pa je v pristojnosti pritožnika.

VIII.

Po mnenju pritožnika je organ prve stopnje v konkretnem postopku nadzora napačno uporabil materialno pravo z navajanjem določbe 16. člena ZJU, ki se uporablja za delovnopravna razmerja med javnim uslužbencem in organom in ne za razmerja upravljanja stvarnega premoženja države.

ZJU v tretjem odstavku 16. člena določa, da delodajalec javnemu uslužbencu ne sme zagotavljati pravic v večjem obsegu, kot je to določeno z zakonom, podzakonskim predpisom ali s kolektivno pogodbo, če bi s tem obremenil javna sredstva.

Glede na navedbe pritožnika je pritožbeni organ preveril določbe ZJU in ugotovil, da je sklicevanje organa prve stopnje na določbe ZJU utemeljeno, saj je skladno s prvim odstavkom 2. člena ZJU le-tega potrebno tolmačiti kot lex generalis (splošni predpis), saj ureja skupna načela in druga skupna vprašanja sistema javnih uslužbencev. Pri tem pritožbeni organ ugotavlja, da imajo javni uslužbenci SURS in URSJV z brezplačno uporabo parkirnih mest v

breme javnih sredstev večje pravice, kot so jim dovoljene glede na tretji odstavek 16. člena ZJU. Kot pravilno zatrjuje že organ prve stopnje v izpodbijani odločbi, parkirno mesto ni pravica javnega uslužbenca, zato pa je potrebno pri zagotavljanju parkirnih mest izvajati režim, da se leta dodelijo samo tistim javnim uslužbencem, ki izpolnjujejo predpisane pogoje za njihovo dodelitev. Konkreten primer ureditve parkirnega režima, ki je predmet tega pritožbenega postopka, je torej po mnenju pritožbenega organa potrebno tolmačiti v širšem pogledu, kar zajema upoštevanje javnofinančne zakonodaje v povezavi z normativno ureditvijo položaja javnih uslužbencev, zato je sklicevanje na določbo 16. člena ZJU po ugotovitvah pritožbenega organa primerno.

IX.

Pritožnik nadalje povzema, da ZSPDSLS-1 ne ureja oddaje v podnajem v razmerjih kot je konkreten primer, zato zgolj sklicevanje organa prve stopnje na načelo gospodarnosti ne zadošča za zakonitost takšnih poslov. Parkirna mesta poslovnih stavb (tako lastniška kot najeta) zaradi neločljive funkcionalne in prostorske povezanosti z zaposlenimi, ki so uporabniki objekta, niso bila določena kot izjema od uporabe ZSPDSLS-1. V primeru odločitve nujnosti oddaje v podnajem parkirnih mest konkretnem primeru, bi ob smiselni uporabi ZSPDSLS-1 lahko pripeljala do absurdnih in nezaželenih učinkov glede uporabe vseh neuporabljenih prostorov v lasti RS pri vseh upravljavcih premoženja.

V zvezi z navedenimi pritožbenimi navedbami pritožbeni organ pojasnjuje, da spoštovanje in obveznost upoštevanja gospodarnega ravnanja s proračunskimi sredstvi ni opredeljeno samo v načelih ZSPDSLS-1, temveč predstavlja eno temeljnih predpostavk izvrševanja proračuna in je temelj javnofinančne zakonodaje. V 2. členu ZJF je poleg spoštovanja načel gospodarnosti in učinkovitosti določeno tudi, da se sredstva proračuna lahko uporabljajo za financiranje funkcij državnih organov, ki so nujna za delovanje in izvajanje njihovih nalog in programov. Nadalje je v istem členu opredeljeno, da lahko neposredni uporabniki proračuna prevzemajo obveznosti in izplačujejo sredstva v breme proračuna samo za namen in do višine, kot je to določeno s proračunom in če so za to izpolnjeni pogoji z ustavo, zakoni in drugimi predpisi. Poleg tega je po 65. členu ZJF za gospodarno in učinkovito izvrševanje proračuna odgovoren predstojnik organa. Kot je pritožbeni organ že večkrat poudaril, je zagotavljanje brezplačne uporabe parkirnih mest javnim uslužbencem, ki ne odgovarjajo kriterijem za njihovo brezplačno rabo, v nasprotju z obstoječo področno zakonodajo. Ustvarja se nenavadna situacija glede najetih parkirnih mest, kot je to v poslovnem objektu na Litostrojski cesti 54, kjer se uslužbencem enega državnega organa oddajajo parkirna mesta v podnajem, medtem ko se uslužbencem drugega organa zagotavljajo brezplačno. V sled tega pritožbeni organ dodatno pojasnjuje, da tudi s takšnim brezplačnim pristopom ureditve parkirnih mest pritožnik ustvarja neenako obravnavo javnih uslužbencev pri vseh upravljavcih stvarnega premoženja, saj se mora postopek ureditve oz. dodelitve parkirnih mest voditi s skladno s področno zakonodajo, ki je bila predstavljena v predhodnih točkah obrazložitve te odločbe in veljati za vse javne uslužbenke.

Pritožnik prav tako ne more enostransko napovedovati nastanka absurdnih situacij v primeru upoštevanja predlogov organa prve stopnje za rešitev nastale situacije, če po drugi strani sam s svojim ravnanjem ustvarja neenakopravnost in privilegiran položaj javnih uslužbencev posameznih organov v primerjavi z drugimi javnimi uslužbenci (v okviru istega poslovnega objekta, kakor tudi na celotni ravni državne uprave). Pritožbeni organ zaključno ugotavlja, da pritožnik tudi morebitnih absurdnih situacij, na katere se sklicuje ob predlogu organa prve stopnje o vzpostavitvi podnajema za sporna parkirišča, ne konkretizira, temveč jih le pavšalno omenja brez dokazne ocene.

X.

V pritožbi pritožnik povzema mnenje MF št. 023-16/2024/2 z dne 13. 2. 2024 v zvezi s predlogom pritožnika, po katerem bi pritožnik nastopal v vlogi garanta na način, da se zaveže poravnati obveznost za parkirna mesta, ki jih zaposleni ne bodo najeli, pri čemer Ustava RS v 149. členu izrecno določa, da so krediti v breme države in poroštvo države dovoljeni le na podlagi zakona. Pri tem pritožnik pojasnjuje, da zakonska podlaga ne obstaja in je izvršitev izpodbijane odločbe v obliki porošstva nezakonita.

Po pregledu spise dokumentacije, ki vsebuje odzive različnih deležnikov, na katere je pritožnik naslavljal zaprosila za razjasnitev sporne ureditve dodeljevanja parkirnih mest javnim uslužbencem SURS in URSJV na poslovnem objektu Litostrojska cesta 54, Ljubljana, pritožbeni organ pojasnjuje, da je MF v omenjenem dopisu z dne 13. 2. 2024 le na splošno opozorilo na obstoj zakonske podlage v primeru položaja pritožnika kot garanta. Ob tem pa je potrebno dodati, da MF tudi v nadaljnji korespondenci s pritožnikom ni oblikovalo nobenih zaključkov in usmeritev pritožniku, temveč ga je v vsakokratnih odzivih na večkratne pozive pritožnika seznanilo, da MF ni imelo statusa stranke pri sklepanjih najemnih pogodb z D.S. U. in pri tem ni sodelovalo, hkrati pa je pritožnika opomnilo, da v konkretnih inšpekcijskih postopkih ni pristojno preučevati ugotovitve organa prve, ki je neodvisen in samostojen inšpekcijski organ, zagotovo pa podpira gospodarno rabo javnih sredstev.

Pritožbeni organ ugotavlja, da se med listinami spisa konkretne zadeve nahajajo tudi določena mnenja Državnega odvetništva Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: DODV), iz katerih izhaja, da v konkretnem primeru ne gre kreditno obveznost Republike Slovenije, saj Republika Slovenija ni sklenila pogodbe o kreditu za najem poslovnih prostorov niti ne nastopa kot porok v kreditni pogodbi za najem poslovnih prostorov. DODV nadaljuje s stališčem, da je pritožnik v vsakem primeru zavezan k plačevanju najemnine tudi za parkirišča in plačane najemnine predstavljajo za Republiko Slovenijo odhodek proračunskih sredstev, pri čemer bi prihodki iz naslova najemnine pri oddajanju parkirnih mest v podnajem, ki bi jih plačevali javni uslužbenci SURS in URSJV, pa postali prihodek proračuna Republike Slovenije. Enako izhaja tudi iz dodatka zapisnika organa prve stopnje v dopisu organa prve stopnje št. 06102-19/2024-1619-11 z dne 16. 5. 2025, naslovljenega pritožniku, da bi se z oddajanjem parkirnih mest v podnajem izkazovali prihodki proračuna Republike Slovenije, ki bi se ob pogojih 80. člena ZJF namenjali za gradnjo, nakup ali vzdrževanje stvarnega premoženja države, kar bi posledično pomenilo tudi zmanjšanje obremenitve proračuna za te namene, kar je po mnenju pritožbenega organa gospodarnejše kot pa trenutna brezplačna uporaba parkirišč, ki jo izvaja pritožnik.

XI.

V nadaljevanju pritožbe pritožnik ponovno poudarja, da pogodbeno razmerje (pri oddajanju parkirnih mest v podnajem), kot ga je vzpostavilo MNZ, ne temelji na konkretnem zakonskem določilu, temveč se v pravni podlagi opira zgolj na načelo gospodarnosti. Pritožnik zatrjuje, da načela gospodarnosti ni mogoče uporabiti brez vsebinske zakonske določbe, ki predstavlja pravno podlago za ravnanje s stvarnim premoženjem, saj so načela zakona namenjena predvsem temu, da se v duhu načel kot temeljnih usmeritev ustrezno razlagajo in uporabljajo posamezne vsebinske določbe konkretnega zakona. Ker ZSPDLS-1 določb o oddaji premoženja v podnajem ne vsebuje, pritožnik meni, da zgolj sklicevanje na načelo gospodarnosti brez konkretne pravne podlage ni ustrezno.

Pritožbeni organ se je do obveznosti spoštovanja načela gospodarnosti in širšega spektra njegove interpretacije že opredelil v IX. točki te pogodbe, zato jih v izogibanju podvajanja vsebine na tem mestu ne ponavlja.

XII.

V zaključnem delu pritožbe pritožnik izpostavlja predlog pritožnika za obračun bonitet, ki bi se obračunavala javnim uslužbencem za brezplačno uporabo parkirnih mest. Ob tem se pritožnik povzema obrazložitev MF, da se parkirišče, ki ga delodajalec zagotovi delojemalcu, ne šteje za boniteto po Zakonu o dohodnini (Uradni list RS, št. 13/11 – uradno prečiščeno besedilo, 9/12 – odl. US, 24/12, 30/12, 40/12 – ZUJF, 75/12, 94/12, 52/13 – odl. US, 96/13, 29/14 – odl. US, 50/14, 23/15, 55/15, 63/16, 69/17, 21/19, 28/19, 66/19, 39/22, 132/22 – odl. US, 158/22, 131/23 – ZORZFS, 104/24, 22/25 – ZZZRO-1 in 40/25 – ZINR; v nadaljnjem besedilu: ZDoh-2).

Po pregledu spiske dokumentacije konkretne zadeve pritožbeni organ ugotavlja, da je MF z dopisom št. 060-9/2025-1611-8 z dne 10. 6. 2025 ocenilo predlog pritožnika o obračunu bonitet za nesprejemljivega in pri tem pojasnilo, da obravnava navedenega dohodka kot obdavčljivega dohodka zgolj za določeno skupino zavezancev ni primerna z vidika načela enake obravnave, saj ne obstajajo posebni ustavno pravni pogoji, ki bi opravičili manj ugodno davčno obravnavo navedene ugodnosti (dodelitve parkirnega mesta javnemu uslužbencu s strani delodajalca) le pri javnih uslužbencih. Ob spremembi davčne obravnave te ugodnosti, bi morala le-ta vključevati vse davčne zavezance. MF je tudi pojasnilo, da reševanje konkretne problematike preko davčnih ukrepov ni primerno. Tudi v izpodbijani odločbi je organ prve stopnje zavzel stališče, da ni potrebe po spreminjanju davčne zakonodaje ter da je k reševanju nastale problematike mogoče pristopiti z odpravo nezakonite porabe proračunskih sredstev pri zagotavljanju brezplačnih parkirnih mest neupravičenim javnim uslužbencem.

Na podlagi veljavne zakonodaje pritožbeni organ potrjuje zgornja stališča, da se uporaba parkirnega mesta, ki ga delodajalec zagotovi javnemu uslužbencu kot delojemalcu, ne šteje za boniteto in je potrebno zagotoviti enako obravnavo vseh davčnih zavezancev, zato v tem delu zavrača pritožnikove navedbe kot neutemeljene.

XIII.

Ob zaključku pritožbe pritožnik posebej oporeka III. točki izpodbijane odločbe organa prve stopnje z naslovom »Presoja dejstev in dokazov«, v kateri organ prve stopnje ugotavlja neupravičenost brezplačne uporabe parkirnih mest na iz razlogov neskladnosti ureditve parkirnih mest s Spremembami in dopolnitvami Meril iz leta 2024 ter pojasnjuje izpodbojne razloge.

V zvezi z navedbami pritožnika v tem delu pritožbe, pritožbeni organ ugotavlja, da je bila najemna pogodba res sklenjena že v letu 2012, vendar ni mogoče sprejeti argumentacije, da zaradi tega ne veljajo Merila, ki so bila v letu 2024 le novelirana. Iz samih Meril ne izhaja razlaga, da bi bili iz njih izvzeti prostori na Litostrojski cesti 54, Ljubljana, ali kakšni podobni prostori, niti z ničemer ni izkazana izrecna volja organa, ki je Merila sprejel (Vlada Republike Slovenije) za drugačno ureditev po predmetni najemni pogodbi. Pritožbeni organ zaključuje z ugotovitvijo, da so navedbe pritožnika neutemeljene, kar dokazuje dejstvo, da je v isti poslovni stavbi uporaba parkirnih mest s strani javnih uslužbencev MNZ urejena drugače (odplačno) kot pri SURS in URSJV, kar je pritožbeni organ večkrat izpostavil v zgornjih obrazložitvah svoje odločitve.

V skladu z navedenim pritožbeni organ ugotavlja, da je izpodbijana odločba organa prve stopnje pravilna in zakonita, zato je potrebno pritožbo pritožnika zavrniti in potrditi izpodbijano odločbo organa prve stopnje kot je odločeno v izreku te odločbe.

V skladu s petim odstavkom 213. člena ZUP se v izreku odloči tudi o tem, ali so nastali stroški postopka. Pritožbenemu organu posebni stroški postopka niso nastali, pritožnik pa svojih morebitnih stroškov konkretnega postopka ni priglasil. Zaradi navedenega je glede stroškov odločeno, kot izhaja iz druge točke izreka te odločbe.

Pouk o pravnem sredstvu:

Zoper to odločbo, ki je dokončna, ni dovoljena pritožba.

Vročiti:

- Ministrstvo za javno upravo
- Urad za nadzor proračuna
- Ministrstvo za finance

